

HAVRANÍ KRUHY



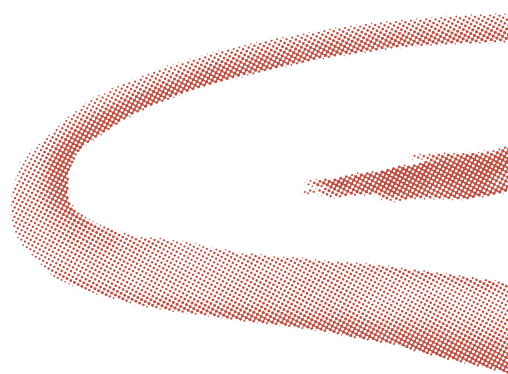
SIRI PETTERSENOVÁ

ÓDINOVO DÍTĚ

NEJLEPŠÍ
NORSKÁ FANTASY
ROKU 2014

HOST

ÓDINOVO DÍTĚ



HAVRANÍ KRUHY



SIRI PETTERSENOVÁ

ÓDINOVO DÍTĚ



Brno 2016

Copyright © Siri Pettersen 2013 by Agreement
with Grand Agency

Cover © Siri Pettersen

Maps © Siri Pettersen

Translation © Jitka Jindřišková, 2016

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2016
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-755-4 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-756-1 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-757-8 (Formát MobiPocket)

*Mamince za život.
Tatínkovi za smrt.
Kimovi za vše mezi tím.*

*A tobě. Tobě, co jsi vždycky četl knížky, o kterých nikdo jiný neslyšel.
Tobě, co jsi trochu zvláštní a sedíš v zadní lavici. Tobě, co jsi vyrůstal
v temném sklepe, kde osud určovaly hody kostkou. Tobě, co si ještě pořád
braješ na brdiny. Tobě, co jsi nikdy úplně nezapadal a často měl pocit,
že jsi na špatném místě, ve špatnou dobu. Tohle je tvoje kniha.*



PROLOG

Thorrald vešel dovnitř, ale dveře se za ním nechtěly zabouchnout. Sníh vnikal do místnosti rychleji, než ho stačil nohou vymetat ven. Sevřel uzlík, který nesl v rukách, a opřel se do dveří jako býk. Držely a jemu se podařilo zasunout závoru. Doma. V bezpečí.

Přešel k okénku a vyhlédl z něj. Zvenku nikdo nic vidět nemohl. Obzvlášť ne v tomhle počasí. I tak... Položil uzlíček na stůl a zavřel okenice.

Kolkagga. Tu nic nezastaví.

Babské myšlenky! Co by mu chtěla Kolkagga? Neexistuje nic, z čeho by se měl zodpovídat. Ve chvíli, kdy na to pomyslel, jako by mu před očima proběhl celý život. Drogy, které prodával mimo cech Rady. Dodával opu těm, co se pak ukouřili k smrti.

Nesmysly! Jestli ty černé stíny přijdou, nebude to proto, že ze srubu na konci světa prodával neškodné bylinky. Jestli přijdou, tak kvůli ní...

Zíral na uzlíček ležící na stole. Znetvořená bytost. Nepláče, možná už je mrtvá. Tak by to bylo nejsnazší. Zachvěl se. Medvědí kožich byl tak huňatý, že skoro vyplňoval místnost, kde Thorrald stál, ale proti chladu vycházejícímu zevnitř nepomáhal. Zašmátral po šňůrce. Prsty měl zmrzlé na kost. Odmítaly ho poslechnout. Foukl do řeřavých uhlíků v krbu. Nastavil ruce teplu. Sníh na kožichu roztál a v horku ohně se vypařil.

Zatracený Olve máchal v pivním opojení mečem. Co hledal? Netvora? Co jiného by mohl hledat? To ale nehrálo žádnou roli. Olve dítě neviděl. Je v bezpečí.

V bezpečí? Zbláznil ses? Máš svůj vlastní život!

Není to zrovna život, o kterém by se skládaly písně, ale on přece nemůže vychovávat dítě. V každém případě ne takové, jako je ona. Věděl, že musí jednat.

Vytáhl nůž a zíral na znetvořenou bytost. Spala. Jeho pěst byla větší než dívčina hlavička. Zvedl ostří. Dítě otevřelo oči. Byly zelené a nebojácné. Thorrald zařval a zabodl nůž do stolu vedle nemluvněte. „Temná síla! To jsi! Mrtvorozená!“

Popadl korbek a polkl doušek zvětřalého piva. Pak dítě vybalil z látky, jako dárek. Leželo a mávalo ručkama.

Na mysli Thorraldovi vytanuly staré babské řeči. Báchorky, kterým by neměl naslouchat. Přesto... Přitlačil palec na ostří nože, až se objevila kapička krve. Nechal ji skanout dítěti do úst. Nic se nestalo. Vynadal si za svou hloupost. Co čekal? Špičáky?

Slepí neexistují!

Opřel se rukama o stůl a zavrčel.

„Do Slokny, co vlastně jsi? Nejsi přízrak. Ani dítě slepých. Jsi jen znetvořený?“ Přetočil dítě na břicho a přejel rukou podél páteře až do míst, kde měl být ocas. Vidoucí ví, že nepatří k těm, kdo věří babským řečem, ale dítě mluvilo samo za sebe. Nepocházelo z Ymova plemene.

Jsi plíseň.

Upřeně se díval na svoje pěsti, jako by se do nich plíseň už pustila. „Nemůžu si tě nechat. Nikdo by si tě nenechal!“ Zvedl ji a podržel před sebou. Holčička byla jen několik dní stará. Na hlavě měla jemné chmýří, které světlo z krbu barvilo do měděna.

„Můžu tě zabít. To bych měl udělat. Zachránit si vlastní kůži.“ Sám však věděl, že nemůže. Věděl to už ve chvíli, kdy dítě poblíž kamenného kruhu vyhrabal ze sněhu. „Nikdy mi za to nepodě-

kuješ, holčičko. Povedeš osamělý život, plný trmácení se z místa na místo. A i pod hospodskými stoly najdeš lepší společnost, než jsem já.“

Děvčátko se usmálo. Bezzubý škleb. Položil ho zpátky. Věděl, co musí udělat. Připadalo mu to těžší než ji zabít, ale neměl na vybranou. Nemůže se tu potulovat s bezocasým dítětem. Zahleděl se na sedlinu na dně korbele. Potom z poličky vyndal truhličku se snohávem. Je dost silný na to, aby takový uzlíček usmrtil. Musí být opatrný. Thorrald nasypal hrstku prášku do korbele a třásl jím, dokud tekutina nepřestala pěníť.

„Víš, kolik tohle stojí, holčičko?“ Ponořil do piva hadřík a přiložil ho dívence k ústům. Přisála se k němu jako k ženskému prsu. Počkal, dokud se jí nezačaly zavírat oči. Vytáhl nůž zabodnutý do stolu. Po ostří zůstal ve dřevě nepatrný zásek.

Zařízl jí nůž do zad. Vykřikla. Zakryl jí ústa rukou. Její vzlyky ho zraňovaly stejně, jako on zraňoval ji. Krev tekla na koberec, ale jemu se ulevilo, že děvčátko krvácí. Co taky čekal? Zachvátila ho snad panika?

Thorrald nepřestal, dokud se dítěti po spodní části zad netáhla rýha se stopami podobajícími se drápům. Děvčátko přestalo plakat mnohem dřív, než čekal. „Až se tě někdo zeptá, řekneš, že tě o ocas připravil vlk. Slyšíš? Vlk!“

Oči se holčičce zavřely. Náhle se lekl, že jí dal snohávu příliš. Přitiskl ucho k její hrudi a přesvědčil se, že dýchá normálně. Ne že by věděl, jak mají znetvořené bytosti dýchat.

Prokleté dítě. Přivodíš mi smrt.

Nechal ji ležet na stole. Přitáhl si kožich těsněji k tělu a vyšel do bouře. Jako vyděšená ženská si mezi zmrzlými smrky představoval stíny. Ale nikdo tam nebyl. Žádná Kolkagga. Žádná náhlá smrt číhající za rohem. Ještě ne.

Viděl jen Ulvheim. Naposledy. Vytáhl ze sněhu lopatu a začal si razit cestu k vozu.



RIME SE VRÁTIL

Spadlý smrk ležel přes propast Alldjup jako ztrouchnivělý most. Kůra stromu se na mnoha místech odštěpila a pod ní byl každým rokem čím dál víc patrnější obnažený kmen. Na druhou stranu propasti to bylo něco kolem dvaceti kroků. Zkratka pro odvážné vevery. Ne pro dvojnožce.

Hirka se snažila nevnímat šimrání v břiše a udělala další krok. Kmen pod ní zasténal. Sotvakdy musel nést takovou váhu a linul se z něj podezřelý hnilobný pach. Přistihla se, že o stromu záměrně smýšlí hezky, jako by to mělo zabránit tomu, aby ji ze sebe shodil do té rány zející ve skále. Roztránila by se o kameny v Pádivé, která se netečně vlnila pod ní.

Nemám strach.

Vzhlédla. Na kmeni před ní seděl Vetle a kňučel jako pes. Bylo mu patnáct zim, stejně jako Hirce, ale duší zůstal dítětem. Modrooký kluk, který ač jeho tělo poroste, nikdy nedospěje. Vetle až příliš věřil ostatním. Ale všeho jiného se bál. Tak jak ho, do Slokny, dostali až sem?

Červí potěr! Aby je slepí snědli!

Bídáci, kteří za to nesli zodpovědnost, seděli v bezpečí na zemi na kraji lesa. Cítila, jak jí jejich pohledy propalují záda. Přáli si, aby spadla. Takové potěšení jim ale dopřát nehodlala. Plánovala, že až tohle skončí, obstará si svými klouby zuboznačky. Kolgrim

nebude až do podzimu schopný jíst nic jiného než polévku. Začala zpocené ruce v pěst.

Vetle se mezi jednotlivými vzlyky začal nebezpečně pohupovat. Hirka odhodlaně udělala několik kroků vpřed. Pod botou se jí zlomila větev, leknutím nadskočila. Paže se jí samy od sebe rozkomíhaly, jako by věděly — dřív než na to stačila pomyslet —, že potřebuje pomoc. Znovu našla ztracenou rovnováhu. Srdce jí bušilo až v krku. Třásla se jí kolena.

„Ses rozklepala, bezocasá?“

Po Kolgrimově křiknutí následoval předvídatelný chór přerývaných uchechtnutí. Ozvěna se odrazela od stěn Alldjupu. *Bezocasá! Bezocasá! Bezocasá!*

Narovnala se. Nesmí se nechat vyprovokovat. Ještě ne.

Vetle byl strachy bez sebe. Seděl tam mezi větvemi, ze kterých už dávno opadalo jehličí a které teď připomínaly kostru, a nařikal. Obličej si zakryl paží, jako by mu mohlo pomoci, že takhle nic nevidí. V ruce svíral dřevěného koníčka.

„Vetle, to jsem já, Hirka. Koukni se na mě.“

Pláč ustal. Přes loket na ni zamžoural. Po zarudlé tváři se mu rozlil úsměv. Náhle si uvědomila, že udělala chybu. Vetle vyskočil na nohy a rozběhl se k ní s otevřenou náručí.

„Vetle! Počkej!“

Ale bylo pozdě. Vrhla se na ni a ona ztratila rovnováhu. V pádu se přetočila a chytila se kmene. Vetle tvrdě dopadl na její záda. Z plic se Hirce se zasyčením vydral vzduch. Dřevěný koníček se jí oťel o obličej. V kmeni několikrát nepříjemně zapraskalo.

Z větví smrku se vznesly vrány a se skřehotáním zmizely v lese. Trhané výkřiky svědčily o tom, že se Kolgrim a jeho banda snaží rychle dostat odtamtud pryč. Zvířata i lidé opouštěli místo činu, jako by pochopili, že ona a Vetle míří přímo do Slokny. Hirka rozzlobeně zařvala:

„Jsi pštros, Kolgrime! Slyšíš?“

Napadlo ji, že nikdo z nich nepoví, co se stalo. Ona a Vetle prostě jen beze stopy zmizí z vesnice.

„Mrtvý pštros!“ dodala v naději, že dostane příležitost hrozbu uskutečnit.

V břiše ucítila ledové šimrání. Kmen začal klesat. Vršek stromu se zlomil, smrk klouzal dolů a drhl přitom o protější stěnu. Naklánel se čím dál víc.

Chceš žít, nebo zemřít?

„Běž, Vetle! Ted!“

Jako zázrakem pochopil Vetle vážnost situace a vyrazil vpřed. Jeho koleno se jí nemilosrdně zabořilo mezi lopatky, ale přešel ji a pokračoval po smrku nahoru. Hirka se přitiskla ke kmeni. Pevně zavřela oči v očekávání nevyhnutelné rány. Kořeny se rvaly ze země a létaly kolem jako šípy. Všude pršely hlína a kamínky. Pak všechno utichlo stejně náhle, jako to začalo.

Otevřela oči. Nejdřív jedno, aby zjistila, jestli má smysl otevírat i to druhé. Kořeny držely. Houpala se před skalní stěnou. Vetle shora zakřičel:

„Jomare!“

Dřevěný koníček proplachtil kolem ní dolů do hlubiny. Jeho dny skončily chmurným plesknutím do Pádivé. Ale Vetle stál na pevné zemi, vydrápal se na okraj strže. Zázrak Vidoucího, pomyslela si Hirka ve zřidkavém záblesku víry.

Opatrně vzhledla. Kořen visel kousek před ní jako rozšklebená tlama trolla. Oblézt ho nemůže. Z dlaně jí po předloktí stékala krev. Musí jednat rychle — než přijde bolest.

Vylovila kapesní nůž, zabodla ho do stromu a vytáhla se nahoru, až dosáhla na kořen. Obličej jí skropila suchá hlína. Zatřásla hlavou a mrkáním se snažila prst dostat z očí. Slyšela, jak se sama směje.

Aspoň už to nemůže být horší.

Obemkla kmen nohama a schovala nůž. Pak se natáhla a rukou tápala po vrchní straně kořene. Musí najít něco, čeho by se mohla chytit.

Za paži ji popadla silná ruka.

„Značku pro mě, když tě vytáhnu?“

Málem se pustila. Copak se jí to zdá? Ten hlas... Ten hlas zná! Nebo se uhodila do hlavy?

Značku pro mě? To nemůže být nikdo jiný.

Ríme se vrátil!

Jeho hlas neslyšela už tři léta. Měl ho sice hlubší, než si pamatovala, ale byl to on. Bezpochyby. Raději neodpovídala, protože to mohly být jen výplody její mysli. Prý si vymýšlí docela často, tvrdili druzí. Říkali toho o ní ale spoustu.

Co tu, do Slokny, dělá?

Ríme ji držel pevně a z dlaně mu sálalo teplo. Cítila, že už na něj stejně část své váhy nechtěně přenesla.

„Rozhodla ses?“ ozvalo se lhostejně z okraje srázu.

„Nepotřebuju pomoci!“ odpověděla.

„Takže ještě pořád věříš, že umíš létat? Nebo máš jiný plán, jak se dostat nahoru?“

Slyšela, jak Ríme dupe na kořen. Na tvář se jí snesla další hlína. Odvrátila se a vyplivovala tu černotu. Myslí si, že vyhrál. Ten rozmazlený zrádce! Ona tady kvůli Vetlemu riskuje život a pak se tu zjeví on a chce sbírat značky, zrovna když se ocitla v úzkých. To je tak nepochopitelně dětinské. Odporné! Ale pamatuje si...

Kousla se do rtu, aby skryla úsměv, přestože tam, kde visela, ho nikdo nemohl vidět. V ramenou ji páliło. Nerada to přiznávala, ale bez pomoci se nahoru nedostane.

„Zvládla bych to, kdybys nemrhal mým časem. Můžeš dostat půlku.“

Zasmál se. Hlubokým a chraptivým smíchem, který spustil lavinu vzpomínek na dobu, kdy bylo všechno jednodušší. Bezděky se jí sevřelo hrdlo.

„Vždycky se snažíš měnit pravidla během hry. Jednu značku, nebo nic,“ řekl Ríme.

„Dobře...“ Musela ze sebe slova doslova tlačit. „Značku pro tebe, když mě vytáhneš.“

Sotva dokončila větu, její tělo se odtrhlo od kmene stromu. Chvilku se bezmocně houpala nad okrajem propasti a pak se vznesla přímo vzhůru na bezpečnou zem, kde ji Rime pustil. Na zkoušku udělala několik kroků, aby se ujistila, že ještě dokáže stát zpříma. Šlo to líp, než si představovala.

Vetle spočíval na zemi jako pytel slámy a bezmyšlenkovitě škubal za díru v rukávu své košile. Rime stál před Hirkou, jako by nikdy neodešel.

„Co tě bolí?“ zeptal se.

Byl stejný jako dřív. Mířil přímo k největší slabině. Jako šelma, která musí dát najevo, že je nejsilnější. Že vydrží nejvíc.

„Nic mě nebolí,“ odpověděla a schovala ruku za záda. Nejspíš vypadala zuboženě.

Rime postavil Vetleho na nohy. Chlapec popotáhl. Ocas mu visel schlíple. Když Rime přejížděl Vetlemu rukou po šíji a kloubech a hledal zranění, Hirka ho nenápadně pozorovala.

Měl delší vlasy než dřív, ale stále stejně sněhobílé. Sahaly mu po lopatky a byly svázané koženými řemínky. Kratší prameny se uvolnily a spadaly mu kolem obličeje, který byl užší než před lety. S ostrými rysy. Ale bylo tu ještě něco... Co nedokázala přesně popsat. Jinak se pohyboval.

A nosil zbraň.

Prohlížela si dva meče v černých pochvách. Byly tenké, připnuté na širokém opasku. Měl oděv jako válečník. Světlou halenu s rozparky po obou stranách a vysokým límečkem. Na hrudi se mu křížily široké kožené řemeny. Zářil na pozadí lesa jako sněžná kočka.

Hirka odvrátila pohled. Je to hlupák. Jaký smysl má přijít sem v takovémhle oblečení? Půlka Elveroy by za ně přečkala celou zimu.

Jakmile se k ní otočil, všimla si na levé straně jeho hrudi výšivky. Havrana. S důvěrně známými roztaženými křídly. Znak Rady. Znak Vidoucího.

Zpanikařila, strach se jí zaťal hluboko do srdce jako dráp.

Vidoucí... Obřad!

Pochopila, proč je Rime tady, a projel jí chlad.

Ne! Je brzo! Ještě je léto!

Rimeho světle šedé oči se setkaly s jejími. Zvedla bradu a neuhnula pohledem. Ani o píd'. Naklonil hlavu na stranu a pobaveně a zvědavě si ji prohlížel, jako by byla zvláštním, jemu neznámým zvířetem.

„Nemívalas zrzavé vlasy?“ podotkl.

Hirka si sáhla do vlasů a z hlavy se jí začal sypat písek. Snažila se ho rukou vyčesat, ale prsty se jí v zrzavých chuchvalcích zasekly. Oči se Rimemu třpytily jako led. Tenhle jeho výraz znala tak bolestně dobře. Dětinská výzva. Vzhledem k oděvu, co měl na sobě, to působilo nepatříčně, ale trvalo to jen chvilku a pak rysy v jeho tváři opět ztvrdly. Pohlédl jiným směrem. Vzpomněl si, kým nyní je.

Rime věstil nebezpečí, cítila to v každíčkém kousku svého těla. Myslela si, že ho poznává, ale viděla před sebou jen vzpomínku. Muž stojící před ní není její soupeř z dětství. Ani kamarád. Pochází z mocné rodiny. Je to Rime An-Elderin. Potomek jednoho z rodů Rady.

Předtím to jen nehrálo žádnou roli.

„Nejsem tu, abych zůstal. Mám doprovodit Ilume do Mannfally,“ prohlásil, jako by potvrzoval odstup mezi nimi.

Hirka sepjala ruce na prsou. „Babičce se obvykle říká babička. Tak bych jí tak říkala, kdybych nějakou měla.“ Bylo to ubohé popíchnutí, ale na nic jiného nepřišla. Její myšlenky se proměnily v beztvárovou hmotu.

„Ne v případě Ilume,“ namítl.

Sklopila zrak.

Popošel o dva kroky blíž. Jeho oděv voněl šalvějí. Za Rimem zahlédla Vetleho, jak natahuje krk a zírá do propasti, která pohltila jeho koníčka.

„Mají toho před Obřadem hodně na práci. Je to i tvůj rok, vid’?“ zeptal se Rime.

Neznatelně přikývla. Čas ji dostihl, udělalo se jí nevolno. Vícer o dětí v Elveroi letos dosáhne patnáctého roku. Ostatní počítali dny už od loňska. Šili slavnostní roucha. Dostávali zlaté a stříbrné prsteny na ocas. Plánovali cestu, na kterou se jednou v životě musejí vydat všichni. Včetně Hirky. Rozdíl byl v tom, že ona by dala všechno za to, aby se tomu vyhnula.

Natáhl ruku k jejímu boku. Odskočila a sáhla po noži. Už tam ale nebyl, leskl se v Rimově ruce. Polkla a ucouvla před ocelí. Na okamžik si pomyslela, že ji prokoukl a že ji zabije, aby Radě ušetřil potíže. On ale zamířil ke kořenům stromu.

„Vezmu Vetleho domů,“ oznámil a přesekl těch pár šlahounů, které ještě držely v zemi. Smrk se zřítíl do Alldjupu. Zbyla po něm jen jizva a oblak prachu třpytící se v oparu z Pádivé. Alldjup teď s obnaženými stěnami vypadal mnohem širší.

„Ať se ti táta na tu ruku podívá,“ řekl Rime.

Odfrkla si. „Sešívám dospělé chlapy od sedmi let!“

Popošel blíž, ale ona se přiměla neustoupit. Byl skoro o hlavu vyšší než ona. Když se k ní naklonil, aby zasunul její nůž zpátky do pochvy, kožená kazajka zaskřípala.

„Jomare...“ Zaslechla neutěšitelného Vetleho. Rozuměla mu. Nejspíš dostane novou hračku, ale co na tom záleží... i kdyby byla z ryzího zlata. Jeho Jomar už není.

Hirka se otočila k odchodu. Měla pocit, že opouští něco důležitého, ale neohlédla se.



ČERVENÝ VŮZ

Jakmile si Hirka byla jistá, že už ji Rime nevidí, rozběhla se. Nechala les za sebou a sledovala horský výběžek k moři. Šance, že tam někoho potká, byla nepatrná. Ucítla ve vzduchu chaluhy a zahlédla srub. Nacházel se vysoko, obemknutý skalní stěnou, jako by ho nedaleká vesnice zapudila a on se tam vyšplhal a lízal si rány.

Ostatní říkali stavení Chatrč. Radní stráž v něm před mnoha lety dopadla zločince a pak srub zapálila. Ale nechtěl hořet. Pořád tady stál, vzdorovitě proti moři, s dočerna ohořelou kůrou na východní straně. Jeden z glimmerášenských rolníků se odvážil nahoru, aby si odnesl okenice, ale v hrůze si je upustil na nohu a zlomil si dva prsty. Tím se vše zpečetilo. Nikdo tam pak už nechodil. Dokud Hirka s otcem neproměnili srub ve svůj domov. Tátu babské povídačky nezajímaly. Ona ale přesto zneklidněla pokaždé, když stavení zahlédla. Nebála se a líbilo se jí tam, ale při pohledu na chatrč se nemohla zbavit pocitu, že se stane něco zlého. Něco, čemu musí urychleně zabránit.

Pod nohama jí skřípaly kamínky, které pokrývaly pěšinu. Vždyc-
ky když se rozpoutala bouře, skály ze sebe kamínky setřásaly.

Rime se vrátil. *Rime An-Elderin.*

Jméno mělo znít lehce, ale tížilo v ústech jako kámen. Jako Seiksovo závaží, o kterém všichni věděli, že je moc těžké, ale když

ho stráž přišla zkontrolovat, nic se neprokázalo. Povíдалo se, že kupec má dvě sady.

S Rimem to bylo stejné. Měl dvě jména. Odjel z Elveroy s krátkým, lehkým, jímž ho oslovovala od svých devíti let, a teď se vrátil s dlouhým, těžkým. S tím, které ho odsud odvolalo k rodinnému jmění za Vidoucího bílými zdmi Mannfally. Na sto honů daleko.

Sylja z Glimmeråsenu mohla až do západu slunce bájit o zlatem zdobené Mannfalle, Hirka však, poté co prožila většinu svého života na cestách v červeně natřeném voze, byla ráda za srub, který nazývala domovem. Za místo, o němž mohla říct, že z něj pochází. Co jiného taky kdokoliv potřebuje?

Zastavila se přede dveřmi. Košík! Zapomněla košík. A v něm všechny byliny, které během dne nasbírala. Zůstal u Alldjupu. Nemůže ho tam nechat. Zítra je slunovrat. Les pošlapou pověřivé vesničanky v honbě za rostlinami, které jim mají přinést sny o nápadnících. Přejde o byliny, které by mohla prodat na trhu.

Otočila se, ale pak zaslechla nějaký zvuk. Vevnitř domu něco přerývavě škrábalo na zeď. Pak to přestalo. Zůstala stát na zápraží. Jsou tady! Přišla si pro ni Rada.

Vzpamatuj se! Nic pro Radu neznameneáš.

Otevřela dveře. Čekala, že uvidí tátu, ale místnost byla prázdná. Prázdnější než obvykle. Ze stropu visel odvetník a slzář, ale všechny sušené byliny byly pryč. Dvě stěny byly zastavěné krabicemi a džbány všech velikostí, ale spodní police zely prázdnotou. Po krabicích zůstaly jen bledé obrysy narýsované v tenké vrstvě popela z ohniště. Jedna truhla, která sloužila zároveň jako lavice, byla otevřená. Chaoticky překypovala věcmi, jako by je otec z polic do truhly smetl. Čaj, bezové plody, rudokořen, masti a odvary. Amulety a šperky Vidoucího.

Hirka zvedla dobře známou zvrásněnou dřevěnou krabičku a obracela ji v rukách. Obsahovala paličkovník. Čaj z Himlifallu. Tam Síla proudila mocně, a kdo by se po šálku tohohle čaje necítil

lépe, došel už na pokraj Slokny. Prodávali ho téměř každý den... V hrudi se jí rychle rozléval neklid.

Škrábání se ozvalo znovu. Hirka odložila dřevěnou krabičku na její místo na polici a vyšla ven. Následovala zvuk za roh domu směrem k moři a dávala pozor, aby našlapovala na travu. Šla tiše, aniž chápala proč. Vyhledla zpoza rohu. Neklid se změnil v jistotu tak nezvratnou, až jí zdřevěněly nohy.

Táta seděl v kolečkovém křesle a zrezivělým rýčem seškraboval ze starého vozu červený nátěr. Ten rýč nikdy dřív neviděla, musel si ho vypůjčit. Leskla se na něm jen čerstvě naostřená čepel. Jak táta rýčem pohyboval, dřevo táhle skřípalo. Z vozu odpadávaly vybledlé kusy nátěru a vršily se kolem tátových nohou jako podzimní listí.

Halena na jeho zádech potemněla potem. Na pažích mu vystupovaly žíly, které jako by se snažily obemknout svaly, ovšem bez úspěchu. Táta byl silný a viděli to všichni, protože si na haleně odřízl rukávy. Hirka si vzpomínala, že kdysi nosil rukávy jako ostatní, ale od té doby už uplynulo mnoho let.

„Chystáš se někam?“ zeptala se a uvědomila si, že si založila ruce na prsou. Doufala, že tak bude působit vyrovnaněji.

Zarazil se a provinile se na ni zadíval. Rychle se ale vzpamatoval. Je přece muž z Ulvheimu. Zarazil rýč do země a ten se převážil do posekané trávy. Ani táta nedokázal rýč přimět, aby stál v kamenné zemi vzpřímeně. Přejel si rukou po vyholené hlavě, až to zajiskřilo. „Přiletěl havran,“ řekl.

Hirka to věděla. Věděla to od chvíle, kdy spatřila Rimeho. Přiletěl havran, Eisvaldr stanovil datum Obřadu.

Kolik mám času?

Táta se předklonil a opět popadl rýč. Pokračoval v seškrabování nátěru.

„Tak co, pokročilas nějak?“ zajímalo ho. Hirka zaťala pěsti. Proč to neřekne rovnou? Je to její chyba, že musejí odjet.

„Chystáš se někam?“ zeptala se znovu.

Táta zabral za kola křesla a točil jimi, dokud neseděl naproti ní. Zvedl se, až se skoro tyčil nad křeslem, váha celého jeho těla přitom spočinula na pažích.

Ustoupila dozadu. Tohle není fér. Chápala, co po ní chce, ale to mu ona dát nemůže. A proč by měla? Umí přece tolik jiných věcí! Má být souzena jen na základě toho jediného, co nedokáže?

„Přimknout neumím. No a co? Už se to muselo někdy stát. Nejsem přece jediná?“

Otázka zůstala viset ve vzduchu bez odpovědi. Ví přece, že nedokáže přimknout. Vždycky to věděl. Proč by to právě dnes mělo být jinak?

Obřad. Všechno se točilo kolem toho zatraceného Obřadu.

Mrazivá nevolnost se vrátila. Rozbušilo se jí srdce.

„Už se to snad muselo někdy stát?“ zopakovala. „Přece nejsem jediná na celém světě? Ve všech jedenácti říších?“

Pohlédl na ni. Hluboko posazené oči měl povadlé stejně jako nohy. Hirka je znetvořená bytost, která neumí přimknout. K Síle je slepá. Okradená o schopnost, kterou všichni ostatní mají. Bez Síly. A bez ocasu. Znělo jí to hlavou jako ozvěna Kolgrimova povykování.

Bezocasá...

Svéhlavě se obrátila a opustila srub. Slyšela, jak na ni táta volá, ale nezastavila se. Když došla na konec skalní římsy, vyšplhala na nejvyšší ze tří bříz. Tak vysoko, kam jí dovolila tloušťka větvy. Posadila se ke kmeni a objala ho pažemi, aby nespadla. Svědila ji ruka. Rána opět krvácela. Úplně na ni zapomněla.

Ríme se vrátil.

Náhle se zastyděla. Chová se tak strašně dětinsky. Tím, že vyšplhá na strom, se nic nevyřeší. To dospělí nedělají. Ti normální. Není divné, že žijí pořád jen na cestách? Není divné, že se nikdy s nikým nestýkali, kromě těch, jimž pomáhali v době nemoci?

Vůbec to není divné. Všechno je to její chyba. Není taková, jaká by měla být.

Objala kmen pevněji.

Zachránila Vetleho. To se snad trochu počítá?

Ne, Vetle si poradil sám. Ona ne. To Rime ji zachránil. Ale odvá-
žila se to zkusit! Troufla si na spoustu kousků. Koupala se v Pádivé
časně v helfmaně, předtím než všechen led roztál. Skočila střem-
hlav z Temného útesu, zatímco ta sebranka na ni jen zírala. Hirka
se nebála ničeho. Tak proč se bojí Obřadu?

Kvůli tátovi.

To on se ho bojí. Tak moc, že chce opustit Elverou. Chce zase
vytáhnout ten starý vůz a žít na cestách. Prodávat zázračné pří-
pravky náhodným pocestným. Vařit polévku ze stejných kostí, den
za dnem. Vést život, který nepřichází v úvahu, když teď nemůže
chodit. Ale přesto to má v plánu. Utéct. Proč? Co může Rada při-
nejhorším udělat holce, která neumí přimknout?

Nechtěla o tom přemýšlet. Pustila se do počítání březových listů.
Po šesti stech padesáti dvou listech se jí na chvíli zdálo, že ji táta
opět volá. Neodpověděla. Znovu už nezavolal.



CVIČITELKA HAVRANŮ

Rime dohlížel na Vetleho, který před ním kráčet po pěšině vedoucí k havranímu obydlí. Chlapec se překotně a bez ustání vracel k tomu, co se stalo u Alldjupu. Občas se rozvášnil natolik, že se mu slova zasekla v hrdle a on musel začít od začátku. Pokaždé když zakopl o kořen, Rime ho zachytil a vrátil na cestu.

Tmavě zelený vřes se koupal ve slunci. Přívětivé léto uspávalo ptáky, nevydávali ani hlásku. Tenhle den se nehodil pro vážné rozhovory. Ale jeden přesně takový rozhovor měl následovat. Rime bezděky zvolnil krok.

Procházet se s někým, kdo se nikdy nepřetvařuje, bylo osvobozující. Vetle byl sám sebou, bez ohledu na to, s kým mluvil. Neměl žádné postranní úmysly. V pohledu se mu nikdy nezračila chamtivost. Rime díky němu zapomněl, kým je nyní on sám. Jaké vzácné potěšení.

Obyvatelé Elveroy zacházeli s Vetlem skoro jako s vesnickou kočkou. Mohl přicházet, kdy se mu zachtělo. Okouzlené hospodyně mu dávaly chléb s medem a vískaly ho v kučerách barvy obilí. Nikdo ani nečekal, že bude při augurových monotónních zpěvech ve svatyni sedět klidně jako ostatní. Chlapec byl z pozhledání Vidoucího krásný, což ho mnohokrát uchránilo před strachem ostatních. Strachem, který se rodí z pochybování o všem, co se odlišuje. Ve Vetleho světě neplynul čas stejně jako ve světě ostatních.

Vždy záleželo na tom, co se právě stalo. Na tom přítomném. Dnes tím pochopitelně byla Hirka.

Ta holka za tři roky neztratila nic ze své kuráže, to se jí musí nechat. Pořád stejně bezmyšlenkovitě následovala svá náhlá vnuknutí. Vetle ji líčil jako bohyni z Brinnlandy. Rime dlaněmi instinktivně naznačil znamení Vidoucího. V Mannfalle staří bohové a bohyně už dávno vyhynuli.

Přešli plán zarostlou mechem a stíněnou rozložitými korunami dubů. Vetle se rozběhl k domu, který na druhé straně splýval s lesem. Stavení se podobalo věžičce postavené ze vztyčených klád, opírajících se o silné kmeny. Tyhle stromy ale sloužily ještě jinému účelu. Jako pilíře podepíraly spletenec větví, který se rozpínal téměř nad celou plání. Na první pohled na nich nebylo nic zvláštního, zejména teď během babího léta, kdy se listí stromů zelenalo. Záhy ale příchozí zaslechl krákání havranů a zjistil, že se dívá na velkou kruhovou ohradu. Havraní obydlí.

Doma v Eisvaldru jich měli několik. Rada nikdy neposílala dopisy jiným způsobem. Veškerou zodpovědnost za nejdůležitější korespondenci z Elveroy a do ní nesla Ramoja. Obyčejné dopisy se tady i v Mannfalle dopravovaly na vozech, ale když došlo na doručování v noci a potajmu, nic se havranům nevyrovnalo. Černým poslům. Křídlům Rady. Posvátným nosičům zpráv a rozhodnutí o životě a smrti. Velká část nedostižné moci Mannfally spočívala v síti havranů, která nikdy nespala.

Rime zaslechl, jak si havrani šeptají o blížícím se cizinci. Zpozorovali ho. Zaměřili ho. Rozpoznali v něm syna Vidoucího a uklidnili se. Rime se zastavil. Ticho mělo příchut' očekávání. Hladu. Jako nenasytnost žebráka. Nevinná. Nevyhnutelná. Ale prudká a nepředvídatelná. Černé stíny se netrpělivě stěhovaly z větve na větev. Opět vykročil a krákání znovu zesílilo. Sílicí chór žádající zadostiučinění. Podvedený a odmítnutý.

Do věavy se vmísil hluboký ženský hlas.

„Mluvili o známých tvářích, ale teď nevím, jestli mám věřit vlastním očím.“

Z ohrady vyšla Ramoja. Boky se jí houpaly ze strany na stranu, jak to uměly jen ty bokéšské. Uhlově černé vlasy měla sepnuté do objemného ohonu, z kterého jako vraní ocas trčely tuhé pramínky. Při pohledu na široké kalhoty lehké jako peříčko Rime zjistil, že pohubla. Kalhoty měla upevněné kolem kotníků stuhami se zlatými perlami, které za chůze chrastily. Takové měly tanečnice v Mannfalle. Přes řadu let strávených v Elveroi si Ramoja pořád udržovala postavení cizinky.

Vetle se k ní rozběhl.

„Mami! Spadli jsme do Alldjupu!“ zahlásil pyšně. Ramoja rozvážně postavila železný kbelík špinavý od krve na mech a položila chlapci ruku na rameno. Držela ho před sebou na délku paže a přitom rychle zkoumala jeho tělo, aby zjistila, jestli je v pořádku. Pak se znovu obrátila na Rimeho. Hledal v jejích očích známky strachu, ale žádné nenašel.

Byl to zvláštní pohled, na cvičitelku havranů a jejího syna — takřka dospělého muže, který přemýšlí a jedná jako dítě. On tak světlý jako ona tmavá. Chlapec se pustil do vysvětlování, ale Rime mu vpadl do řeči, aby zabránil vyprávění hrůzyplného příběhu, který slyšel už několikrát po cestě sem. Pověděl Ramoji, co se stalo. S klidem ho vyslechla. Ani chlapci nevyhubovala. Vetle směl vždycky chodit, kam se mu zlíbilo, i přes zjevná nebezpečí.

„Nikdo se nezřítíl. To je nejdůležitější,“ podotkl Rime, přestože Ramoja nevypadala, že by potřebovala utěšit.

„Všichni se jednou zřítíme, dřív nebo později. Nikdo tu s námi není napořád,“ odpověděla.

Zvedla kbelík a popošla k Rimemu se vztyčenou rukou, jako by ho chtěla poplácat po tváři. Ale neudělala to. Ruka jí zase klesla. Co se pamatoval, byla pro něj jako matka. Teď v něm ovšem zahlédla něco, čeho se nechtěla dotknout. Totéž, co přimělo Hirku

obrátit se k němu zády a odejít. Jako by to věděly. Jako by se mu všechno, co viděl a dělal uplynulé tři roky, vepsalo do kůže. Do očí. Pocítil tesklivé bodnutí, ale okamžitě smutek zaplašil. Ramoja si přendala kbelík do druhé ruky a držadlo zaskřípalo. Kbelík páchl shnilou zvěřinou.

„Neviděla jsem tě od...“

Rime jí přispěchal na pomoc: „Od Obřadu.“

Podívala se na něj. Její oči se v olivově zbarveném obličejí vyjímaly jako hnědé mandle. Střídal se v nich chlad s vřelostí. Přetékaly větami, které by chtěla vyřknout, ale místo toho ze sebe vydala pouze tiché přitakání.

„Od Obřadu...“

Ramoja setřásla staré vzpomínky a vehnala Rimeho i Vetleho do domu. Železný kbelík postavila na podlahu a nad doutnající ohniště dala vařit vodu. Rime se rozhlédl. Místnost byla stejně stísněná, jak si ji pamatoval. Malou zadní komůrku odděloval závěs ze staré rybářské sítě. Poklopem, vždy otevřeným kvůli havranům, dovnitř pronikalo sluneční světlo. Po žebříku se vcházelo do patra, kde, jak Rime věděl, bylo v policích uloženo velké množství papírů, roztríděných podle velikosti a váhy. Tady dole stály v nejbližším koutě stojany se spoustou rozličných pouzder na dopisy: kožených, dřevěných a kostěných. Některá ležela poházená na úzkém pracovním stole ze zeleného skla. Jakýsi havran je zobákem jedno po druhém třídil do správných políček. Jak pomalu přecházel sem a tam, jeho drápy hrály o sklo.

Rime se posadil ke stolu u okna a pták se k němu otočil. Dřív ho ucítil, než spatřil. Odrazil se, přeskočil na bližší stůl a popošel k Rimemu. Zastavil se u jeho paže spočívající na stole a naklonil hlavu na stranu. Byl to velký havran, ale hlavu měl úzkou. Peří se mu ve světle fialové a modře lesklo. Kořen zobáku mu obrůstalo černé chmýří. Rime si na jeho zobáku všiml drobných rýh, což svědčilo o havranově dlouhém životě. Pták mrkl.

Rime by mu rád dopřál to, proč k němu přišel, ale tady přimknout nemohl. Jako kdyby havran poznal, že se mu ničeho nedostane, začal Rimemu zobákem cupovat rukáv košile.

„Arnaka!“

Ramoja to pyšné stvoření popadla oběma rukama, jako by se jednalo o obyčejnou slepici, a vymrštila ho směrem k otvoru ve střeše. Havran poslušně vyletěl, ale dopřál si při tom pár uražených kráknutí.

„Obvykle se takhle neomaleně nechová.“

Ramoja podala Rimemu hrubý kameninový kalíšek s čajem a posadila se naproti němu.

„Nebylo to ostatně žádné překvapení.“

Chvilí mu trvalo, než pochopil, že Ramoja ještě pořád mluví o Obřadu. O potvrzení, že v něm Síla proudí mocně. Jako proudila v jeho matce. Jako stále proudí v Ilume. Stejně jako ve všech dvanácti rodech Rady, které po generace vykládají slova Vidoucího.

Nespouštěla z něho oči. Hodně mu tím připomínala babičku. Ale tyhle oči byly přímým protikladem Iluminých. Tyhle naslouchaly. Mateřské oči.

Opustila vážený úřad cvičitelky havranů v Mannfalle, aby mohla následovat jeho babičku při její službě Radě v Elveroi. Rime věděl proč. Bylo obtížné hledět na Ramoju, aniž by na to pomyslel, ačkoli ten důvod vůbec znát neměl. Ale hromada záležitostí, o nichž neměl mít ani tušení, překonala svou výškou mannfallskou zvonici dřív, než on dovršil deset zim.

Napil se. V ústech se mu rozlilo teplo.

„Pokaždé když tě vidím, máš víc a víc jejích rysů,“ podotkla Ramoja.

„Všichni stárneme,“ pronesl, protože ho nenapadla žádná jiná odpověď. Matčinu podobu neznal, kromě té zachycené v tkanině visící v zimní zahradě doma v Eisvaldru. Žena vztahující drobné ruce k šiškám na sukovité borovici, ke stromu, který ještě pořád

stojí v zahradě nesoucí matčino jméno. Rimemu nebylo ani šest let, když rodiče přišli pod sněhem o život.

„Stárneme? Je ti osmnáct,“ zasmála se Ramoja a přehodila si nohu přes nohu. Zlaté perly zdobící okraj nohavic zachrastily.

Tvář jí opět náhle zvažněla. Rime věděl, co teď přijde, a pokusil se vůči tomu obrnit.

„Co hodláš dělat, Rime?“

„Co myslíš?“ Snažil se získat čas. Dobře věděl, na co se ptá.

„Tvrdíš, že se staneš strážcem. Tělesným strážcem?“

Kývl a hledal místo, kam by mohl upřít zrak. Na lavici u ohniště leželi dva mrtví králíci. Patrně pro havrany, často si jedli lépe než ætlingové. V komoře za rybářskou sítí neklidně přecházel Vetle, jako by něco hledal, aniž by věděl co. Ramoja znovu zachytila Rimeho pohled.

„Mluvíš s ní už po svém návratu?“

„Až do dnešního večera má být v Ravnhovu.“

Ramoja mlčela, a tak pokračoval: „Promluví si s ní.“

Zatřásla hlavou.

„Rime An-Elderine, jsi Ilumino jediné vnouče, zrozené a vchované v Eisvaldru, a odmítáš svoje místo v Radě?“

„Nic neodmítám.“ Věděl, že to vyznělo planě. Takové rozhodnutí se nedalo vysvětlit jinak než jako odmítnutí. Pravda byla ovšem horší.

„Takhle si to přeješ?“ V Ramojině hlase zaznívala oprávněná pochybnost. S rukama opřenýma o stůl se předklonila. Náramky zacinkaly.

„Chci sloužit jako služebník,“ slyšel se, jak odpovídá.

Ramoja se znovu opřela o opěradlo židle. „Jistě, i tělesní strážci mají bezpochyby spoustu důležitých úkolů.“

Byla to pravda, ale Rime v jejím hlase zaslechl rozpačitý tón. Pocítil chuť své vlastní lži. Byla čerstvá. Nová maska, kterou si musí nasadit. Pro Ramoju je slabým synem ze silné rodiny. Pro babičku

je zrádce. Skutečnou cestu, kterou si zvolil, směla znát pouze Rada, on se nesměl svěřit nikomu.

„Augurové v Mannfalle už protestují, víš o tom?“ zeptala se.

„Oči Vidoucího protestují vždy. To přejde. Za měsíc se na to zapomene.“

„Zapomene? Na to, že poprvé od počátku Rady v ní nezasedne An-Elderin? Na Rimeho An-Elderina, o němž Vidoucí rozhodl, že bude žít? Na chlapce, který měl vlastní svatyně Vidoucího, ještě než se narodil?“

Její slova způsobila, že mu zaškubal koutek úst. Bojoval s primitivním puzením vycenit zuby. Bylo to obtížnější než obvykle. Možná proto, že už to brzo bude mít za sebou. Už nikdy nebude nucen prožívat svůj vlastní mýtus. Teď už zbývalo jen střetnutí s Ilume.

Ramoja v jeho očích pořád hledala odpověď. Ať si hledá. Nikdy to nezjistí.

„Složil jsi Příslahu, Rime?“

Přikývl a viděl, jak se jí tvář zkroutila bolestí. Takže věřila, že si to rozmyslí. I ona.

„Myslíš si, že zrazuju matčinu památku.“

„To ne!“

Ramoji se rozšířily zorničky a závoj zdrženlivosti na chvíli zmizel. Znamení, které by sotva kdo jiný dokázal odhalit. On ale v neustálém skrývání pocitů vyrostl a naučil se poznat rozdíl. Mluvila pravdu.

„Rozhoduješ se svým srdcem, Rime. Ne srdcem mrtvých. To ti nikdo nemůže vzít, ani...“

„Ne. Ani ona ne.“

Pousmál se. To všechny napadlo jako první. Co na to řekne Ilume? Jak hlava rodiny An-Elderinů přijme zprávu o tom, že si její vnuk zvolil cestu bojovníka, a ne samozřejmou cestu vedoucí k jednomu z dvanácti stolců, které vládnou a vždy vládly světu?

Ramoja potřásla hlavou. Ani ona si nedokázala představit, co Rimeho čeká.

„Vždycky jsem doufala — věřila...“

Poslední slovo spěšně vyhrkla, aby zakryla své prořeknutí, ale na to už bylo pozdě. Takže Ramoja doufala, že Rime půjde v Iluminých stopách. Rimeho to překvapilo. Nikdy by si nepomyslel, že Ramoja lpí na tradicích. Měla spoustu důvodů nechat to být. Z tohoto pohledu byla její oddanost Ilume vskutku dojemná.

Ramoja vstala a Rime vzápětí zaslechl havrana, který právě přilétal otvorem za závěsem. Odsunula rybářskou síť na stranu a vyhnala Vetleho ven. Vydala rozkaz a havran se jí usadil na paži. Znal běžný postup. Uvolnila pouzdro připevněné u ptákových nohou.

Rime si všiml, že je na kostěném pouzdře vypálený znak Rady. Ve stínu tohoto znaku vyrůstal. Znak Vidoucího. Černého havrana, kterého měl Rime podle představ ostatních nést v budoucnosti na čele. Ramoja z pouzdra vyjmula srolovaný dopis a zkontrolovala pečeť. Dopis byl určen pouze očím Ilume. Strčila ho zpátky do pouzdra a to pak vložila do kapsy.

„Včera taky přiletěl havran. Kvůli Obřadu. Neproběhne letos nějak brzo?“ Pohlédla na Rimeho, jako by to mohl vysvětlit.

„Ano, proběhne,“ hlesl. Připadalo mu zvláštní mluvit o činnosti Rady, jako by se ho netýkala. Už nebude jedním z nich.

„Budou ty zvěsti považovat za pravdivé.“ Rime nereagoval. „Ale Obřad vždycky vede k tomu, že si pouštějí pusy na špacír,“ pokračovala. „Každický rok se před Obřadem objeví někdo, kdo je zase viděl.“ Krátce se zasmála, ale přitom se vážně zadívala na Rimeho a zkoumala jeho reakci na to, co zrovna řekla. Jako všichni ostatní předpokládala, že Rime ví o záležitostech Rady něco víc. Obvykle byly jejich domněnky oprávněné.

„Rada jim může být za jejich představivost vděčná,“ podotkl. „Jaký by měl Obřad smysl, kdyby slepí neexistovali?“

Ramoja se ušklíbla.

„Vetle je tedy na řadě?“ Rime pohlédl na chlapce, který seděl na lavici a hlavou se opíral o zeď. Když zaslechl své jméno, otevřel oči, ale ihned je opět zavřel.

Ramoja vstala, vzala prázdné kalíšky od čaje a obrátila se k Rimemu zády.

„Ano,“ odpověděla.

Rime také vstal. Věděl, že do Mannfally jezdila zřídka a nerada. Tak nerada, že nyní zůstávala v Elveroi, přestože Ilume se stěhovala zpátky do hlavního města. Jeho návštěva podle všeho skončila. Položil Ramoji ruku na rameno. Pravděpodobně ji už nikdy nespatří. Možná ji na okamžik zahlédne v davu během Obřadu, pokud se mu tedy naskytne příležitost, aby se tam objevil. On se ale raději přišel rozloučit sem. Ona to jen nesměla vědět.

Opět se k němu otočila, s omluvným úsměvem na rtech.

„Ještě jsem si nezvykla na myšlenku, že tu zůstanu bez vás.“

Rime se pousmál. „Nebyl jsem tu tři roky.“

Přesto chápal, jak to myslela. Ramoja patřila k An-Elderinům. Když matka zemřela, ztratila Ramoja nejlepší přítelkyni. Tušil, že nikdy úplně nezapomněla. Nemohl říct nic, co by ji utěšilo.

„Beztak jsme sem nikdy neměli chodit,“ podotkl. „Ten plán byl od začátku odsouzený k neúspěchu.“ Vlastní otevřenost ho překvapila. Možná ji způsobil fakt, že se jeho a Ramojiny cesty rozcházely. Možná ji způsobil svoboda plynoucí z vědomí, že nikdy nebude kráčet v babiččiných šlápějích. Nevěděl, ale pokračoval.

„Rada sem poslala Ilume na tak dlouhou dobu proto, že je to tu nejbližší Ravnhovu. To není žádné tajemství. Ale kolik svatyň Vidoucího se podařilo v Ravnhovu založit?“

Ramoja se opatrně usmála. Odpověď znali oba. Žádnou. Ravnhov byl silný. Starobylá říše a trn v oku Rady. Jediné místo na světě, které Mannfalla nikdy neovládne, přestože od sebe obě sídla leží jen několik dní cesty. Mezi nimi se ale nachází Blindból. Temné

srdce Ymslandy. Neprostupné hory, kterých se všichni bojí a raději se jim vyhýbají. Takže zatímco se jiné říše jedna po druhé podvolily Radě, Ravnhov si uchoval svou nezávislost. Už Mannfalle nic nedlužil a sílil každým dnem.

„Vyrážíme o pár dní dřív než ostatní,“ oznámila Ramoja. „Zatímco budu pryč, o havrany se postará Nora. Je připravená tu zodpovědnost převzít.“

Rime kývl. Kovářova dcera byla dost stará na to, aby se stala učednicí v havraním obydlí. Pamatoval si ji přitom jako vyděšené dítě, které se nechťelo účastnit jejich dobrodružných výprav. Třeba když se vydali zdolat vrchol Vargtindu ze západní strany...

Vzpomínal si, jak se usadil na špici, přesvědčený o tom, že je jediný, komu se podařilo vydrápat se po té svislé horské stěně. Až do chvíle, kdy přes okraj s odřenými koleny přelezla Hirka. Sedla si kousek od něj a dělala jakoby nic. Skrývala úsměv, ale jemu neunikl. Její přítomnost ho osvěžovala. Byla jediným dítětem v Elve-roi, které se mu nikdy neuklonilo ani ho neoslovilo jeho titulem. Byla jako Vetle. Rimeho původ pro ni nebyl důležitý. Klidně ho provokovala nebo posílala do Slokny — kdyby tyhle její výbuchy někdo zaslechl, stálo by ji to život. Ucítit v hrudi drobné zachvění. Viděl ætlingy umírat z mnohem malichernějších příčin.

Teď to ale nic neznamená. Už není figurkou ve hrách Rady. Našel své místo. Je už mrtvý.



ÓDINOVO DÍTĚ

Hirka seděla na bříze a hlavu si opírala o kůru stromu. Tělo měla těžké jako nůši plnou dříví. Slunce zapadalo. Barvy bledly. Drnové střechy elverojských domů splývaly s okolní krajinou. Žila na mnoha místech, ale tady nejdéle.

Vesnice ležela v dolíku, který se otevíral směrem k moři. Staří bohové se snažili palcem rozdrtit první osadníky, ale ti se coby odolní severané nenechali zlomit. Usadili se tam, kde zůstal otisk po božském prstu. Obnažení vůči moři, ale chránění modrými útesy a bujným lesem, který se rozprostíral tak daleko, kam až Hirka dohlédla; až na východ k Vargtindu. O kousek dál se nacházel Alldjup, puklina ve skalní stěně. Z ní se hřmotem neúnavně proudila Pádívá, řinula se do dolíku, kde se stáčela do moře. Z druhé strany útesů se po svahu šplhaly statky obklopené políčky. Nej hustější zástavba se nacházela na protější straně údolí, kam celý den svítilo slunce.

Vynikající polohu na svahu zaujímal Glimmeråsen, Syljin statek. Čítal spoustu budov a zabíral větší prostor než jakékoliv jiné hospodářství v okolí. Za Syljinu přípravu na Obřad utratila rodina z Glimmeråsenu neskutečné množství mincí. Dívka o ničem jiném nemluvila. Šaty, šperky, náramky na ocas a parfémy. Nový vůz s modrým lesklým nátěrem a dvířkami po stranách. Jediná dcera Glimmeråsenu se měla zařadit mezi dospělé a přijmout ochranu Vidoucího vůči slepým, a tak se nic nesmělo ponechat náhodě.

Hirka cítila, jak se jí sevřelo srdce. Těšit se na Obřad musí být tak nepopsatelně krásné. Co kdyby byla na Syljině místě ona sama? Co kdyby byla jako Sylja, jako všichni ostatní a nervozitou by ji šimralo v žaludku? Snila by o návštěvě Mannfally, o možnosti spatřit Eisvaldr, domov Vidoucího, který je prý samostatným městem ve městě, nebo slavný Rytířský sál, o hudbě a tanečnících, o Radě a...

Rime.

Proč se sem vůbec vracel? Ilume z rodu An-Elderinů je madrou, matkou v Radě, jednou z dvanácti. Může klidně cestovat na vlastní pěst, jak to ostatně často dělává. Ze všech stran obklopená tělesnými strážci, jako kdyby se ji někdo snad odvážil napadnout. A přestože banda loupežníků by se takové chyby dopustit mohla, Hirka by si i tak vsadila na Ilume.

Rime sem přijet nemusel. Nebylo třeba, aby se tu proměňoval se znakem Rady na prsou, jako kdyby sama dobře nevěděla, že náleží do jiného světa než ona. Jako kdyby nevěděla, jak zní jeho jméno.

Rimeho obraz jí vytanul před očima. Vystrojený jako bojovník. Určitě jeho poslední výstřelek, než nadobro oblékne roucho. Všichni, které vybrali během Obřadu a vyškolili v Eisvaldru, nosili roucho učenců, dokud si sami nenašli své poslání nebo si poslání nenašlo je, jak se říkalo. Dokud nesložili Příklad. Ze škol Rady vycházeli největší znalci ve všech oborech, od válečníků po dějepisce. Mnozí ale snili o postavení augura. Stát se očima Vidoucího. Sloužit v Jeho jméně. Všichni, kdo zasedali v Radě, měli augurskou minulost a Rime je jediným vnoučetem Ilume. Pro místo v Radě předurčený osudem. Pro místo, kvůli němuž by mnozí zabíjeli.

Hirka tyhle ambice nikdy nechápala. Ani nikdy nepochopí. Neexistuje žádná píseň o Mannfalle nebo Eisvaldru, která by pro ni tyhle cíle učinila lákavějšími. Sylja snila o tom, že ji vyberou do škol, ale Hirku to nezajímalo. Družit se s Radou? Pít víno z křišťálu?

Hirka si odfrkla. Dala by cokoli za to, aby se tomu zpropadenému rituálu vyhnula.

Nebojím se!

Co se může přinejhorším stát? Třeba nic. Třeba se k Obřadu ani nedostane. Do Mannfally ani nevstoupí. Třeba ji zadrží už u městské brány a vykážou, jako šířitele morové nákazy. Nebo na ní celé město pozná, že nedokáže přimknout, a bude ukamenována. Kde jsou ætlingové, tam číhají potíže, říkává táta. Třeba ji povlečou městem za koňmi, až nebude k poznání. Uvězní ji. Budou ji trýznit nebo zkoumat coby znetvořenou bytost. Nebo ji upálí!

Zdola zaslechla zavržení a trhla sebou. Skrz listy zahlédla tátu. Děsivé představy ji pohltily natolik, že ho neslyšela přijíždět. Vrzání koleček od křesla se smísilo s vybájenými zvuky řinčících mečů a křičícího davu. Předstírala, že otce nevidí. Kdyby zachytila jeho pohled, vyhrál by — znovu by se vydali na cestu. Nesmí se podívat. Může vyčkávat. Tady nahoře je jen listím ve větru.

Ticho prolomil silný úder sekery.

Strom se zachvěl tak, že málem spadla. Přitiskla se ke kmeni a nevěřicně zírala dolů. Táta zvedl sekeru, aby řátl ještě jednou. Pomátl se snad?

Bříza se znovu otrásla. V horní části těla měl táta neskutečnou sílu. Uzvedl zároveň Hirku i Sylju, jako nějaké klacíky. Tři zdraví muži by se mu nevyrovnali. Strom padl po pouhých čtyřech úderech. Přesně jako v Alldjupu. Tenhle den stromům nepřál.

Hirka vyskočila na nohy a připravila se ke skoku. Chvíli se kývala spolu se stromem, než se začal kácet. Pak se vrhla co nejvíc na stranu a skutálela se po trávě. Bříza s více než tisícem listů dopadla na zem za ní. Hirka se rychle vzpřímila a vyplivla trávu. Otec na ni pohlédl. Nevypadal spokojeně. Ale ani rozčileně. Spíš jako by přemýšlel, jestli jí někdy úplně porozumí. Hirka si založila ruce na prsou a zahleděla se jiným směrem.

„Beztak jsem se už vracela.“

„Pojď,“ opáčil. Položil sekyru do klína a rozjel se směrem ke srubu. „Musím ti něco říct.“

Zápasil s kolečkovým křeslem a snažil se ho dostat dovnitř. Hirka mu nepomohla. To už se odnaučila. Kolečka se zasekávala o vyduté prkno prahu, což obvykle neznamenal větší problém, ale tentokrát se táta pohyboval příliš prudce. Moc s křeslem trhal. Byl příliš napjatý. Nakonec se dovnitř dostal. Následovala ho. Srub vypadal menší než jindy. Cizeji. Vzduch byl zatuchlý a plný kouře z doutnajícího ohniště. Poté co strávili celý den venku, chvíli trvalo, než si na to zvykli.

Hirka se posadila a ze zvyku začala ze stolu uklízet suché listy a zbytky po drcených bylinách. Cítila nasládlou vůni opy, ale nic neřekla. Aspoň zametl viditelné stopy. Mimo léčitelský cech Rady se rostlina používat nesměla. Táta ji prodával načerno a Hirka vždy mlčky vyjadřovala svůj nesouhlas. Jenže opa nebyla zdaleka jedinou nebezpečnou rostlinou, se kterou obchodovali. To byl také jeden z důvodů, proč strávili tolik času na cestách. Potulný kramář a jeho dcera.

A teď chce znovu vyrazit na cestu.

Nebo že by si to rozmyslel? Porazil břízu. Nikdo přece jen tak neporazí strom. Něco se muselo změnit.

Pojoel na kolečkovém křesle ke stolu a přisunul Hirce miskou s rybí polévkou. Byla vlažná, ale i tak jí připadala jako dar od Vidoucího. Jednou rukou hltavě jedla, zatímco druhou, zraněnou, jí táta čistil hadříkem. Nehodlala mu prozradit, že potkala Rimeho. Táta jí dal jasně na srozuměnou, že mužům nesmí věřit, takže se naučila držet jazyk za zuby. K Vetlemu ale žádné výhrady neměl. Pokud se zeptá, kam se poděla, vymluví se na něj. Nezeptal se.

„Našel jsem tě,“ zavrčel, aniž by na ni pohlédl.

„Nesnažila jsem se schovat, jestli si myslíš tohle,“ namítla.

„O tom nemluví.“

Potřel jí ruku mastí. Štípalo to. Otočil se k ní zády a přejel k ohništi. Zůstal stát před ohněm jako měsíc při zatmění slunce.

„Nejsi moje dítě, našel jsem tě. To není těžké pochopit, holčičko.“

Z otcových slov ji zamrazilo. Věstila nebezpečí, přestože Hirka nechápala, co jimi táta míní. Nebo to nechtěla pochopit. Jeho hlas zněl jako vzdálené hřmění. Bouře slov, před kterou se neměla kam schovat.

„Žil jsem tehdy v Ulvheimu. Dařilo se mi tam dobře. Při nákupu i prodeji jsem riskoval jen nepatrně. Daleko na severu byla moc Rady vždycky slabší. Tehdy ještě ani neexistoval léčitelský cech. Moudré ženy léčily nemoci, trhaly zuby a pomáhaly na svět dětem, aniž by na Radu kdy pomyslely.“

Zaslechla v jeho hlase stesk. Jako by mluvil o světě snů.

„V Ulvheimu ale byl jeden muž. Povídalo se, že je přimykáč, ale Olve nedokázal k zemi přimknout ani mouchu. Všechnu Sílu musel propít předtím, než jsme se poznali. Kouřil opu. Věděl jsem, že je nahluchlýma ušima Rady v Ulvheimu, a i on věděl, čím se zabývám já. Nehrozily mi žádné potíže. Stalo se to časně v ylrmaně, zrovna začala doba temnoty. Dny se zkrátily a děsně se ochladilo. Takové zimy bývají jen v Ulvheimu.“

Naklonil se blíž k ohništi.

„Olve jednou přišel opilý. Požádal jsem ho, ať jde raději domů. Zalhal jsem a řekl mu, že už nic nemám, že toho spotřeboval moc. Ale on chtěl jen svězt. Sotva stál na nohou a oháněl se lahví, ale myslel to vážně. Potřeboval se dostat ke kamennému kruhu v Sigdskau. Na rozkaz Rady. Celou cestu se z nebe sypal sníh a on žvanil o všech nesmyslných misích, na které ho Rada vyslala.“

Otec se pokusil napodobit Olveho zastřený hlas: „Netýká se to jen tohohle kruhu. Každý kamenný kruh ve všech říších Ymslandy se dnes v noci kontroluje, pokud tedy všichni havrani proletí bouří. A proč?“

Hirka nevěděla, jestli chce znát odpověď, a tak mlčela a dál se nimrala v rybí polévce.

„Protože zaříkavač kamene pocítil proud Síly. Bájl o tom, že staré kamenné dveře jsou opět otevřené. Že jimi něco prošlo.“

Cítla, jak jí na pažích vstávají chlupy. Kamennými kruhy prý v minulosti procházeli slepí. A mohli jimi projít znovu. Proto se vykonával Obřad. Na ochranu. Ale to se jen tak říkalo. Slepé nikdy nikdo neviděl. Nejméně stovky let. Už neexistovali. Pokud vůbec někdy ano.

„Olve tvrdil, že není žádná pověřivá ženská. Tmy se nebál. Zeptal jsem se ho, proč si nemůže vzít vůz a jet sám, ale na to mi odpovědět nedokázal, zbabělec. U kruhů pak v temné noci vrávorál mezi kameny, k smrti opilý. Za sebou táhl meč. Přízrak muže na lovu nestvůr, které měl přikázáno zabít. Statečně bojoval se stíny, dokud se nesvalil na kámen a nezačal chrápat.“

Teď to přijde, pomyslela si. Vycítla, že za chvíli bude vyřčeno to, co nechce slyšet. Vycítla to jako zvíře. Vzduch ve srubu zhoustl a svět se téměř nesnesitelně smrskl. Táta zvolnil tempo vyprávění. Možná taky zaváhal.

„Nevím, co mě přimělo, abych se tam porozhlédl. Asi nepříjemný pocit v břiše? Někdo vyslal své poskoky v počasí, že by psa nevyhnal, aby zkontrolovali Vidoucí-ví-co, a Olve nebyl ve stavu tu práci vykonat. A tak jsem si prorážel cestu sněhem, kolem kamenů. Jen abych se podíval. Pro jistotu. A pak jsem našel tebe. Byla jsi jen pár dní stará. Někdo tě zabalil do přikrývky, která splývala se sněhem. Skoro tě nebylo vidět. Bledý obličejík o velikosti mojí pěsti, v říši mrazu. Zapadala jsi sněhem, ale neplakalas. Jen jsi zvědavě koukala velkýma zelenýma očima.“

Polkla mdlý kousek ryby, který se jí málem vrátil do krku. Chtěla vstát, ale tělo jí ochablo. Nevěřila vlastním uším. Táta není... její táta. Mluvil dál. Možná zapomněl, že tu Hirka sedí.

„Na světě není nikdo, kdo by přenechal kojence nalitému hlupákovi, jako je Olve. A tak jsem toho opilce naložil na vůz a tebe

popadl do náruče. Oba jste celou cestu zpátky spali. Olveho jsem zavezl domů, jeho milostnice se o něj postarala. Tebe jsem vzal s sebou. Probděl jsem celou noc, s tebou v jedné ruce a s mečem ve druhé. V každém koutě jsem viděl Kolkaggu. Slyšel jsem ji, když venku vyl vlk. A když větve škrábaly o zeď. V Ulvheimu je taková zima, že by se i Kolkagga raději v půli cesty obrátila, říkával v pivnici Jon. Já si tím ale nejsem tak jistý. S těmi stíny Vidoucího jeden nikdy neví.“

Prudce se k Hirce otočil.

„Víš, že na povídačky moc nedám, holčičko. Ale čemu to pomůže, když je svět takový, jaký je? Neměl jsem na vybranou. Jestli měla Rada na výplatní listině vícero opilců, mohl se příběh o kamenných kruzích a netvorech rozšířit. Všichni by pak zpozorněli. Nemohl jsem vychovávat bezocasé dítě!“

Dotkla se jizvy naspođu zad, jako by se právě popálila. V tomhle se pletl. Ocas měla! Jako kojeneček nebyla bezocasá.

„Vlci...“ Polkla. Nedokázala promluvit. „O ocas mě připravili vlci. Říkals...“

„Co bych si jinak, do Slokny, počal?“

„Ale jizva...“ Knedlík v krku rostl a bolel.

„To je moje práce!“ zakřičel, jako by to byla Hirčina vina. „Vyřezal jsem ti do zad stopy po zubech. Nebylo to snadné. Muselo to vypadat opravdově. Naříkala jsi. Přikryl jsem ti ústa dlaní. Jinak bys vzbudila půlku města!“ V ohnivé záři měla tátova pokožka temně rudou barvu.

„Promiň...“ Na víc se nezmohla.

Sledovala, jak se otci křiví obličej. Jako kdyby ho uhodila.

„Tak už to chápeš, holčičko? Chápeš, proč musíme odjet?“

Hirka se nechtěla dívat. Sklopila zrak a zahleděla se na zežloutlý vlčí zub, který jí spočíval na hrudi. Nosila ho kolem krku celý život. Jako vzpomínku. Vzpomínku na něco, co se nikdy nestalo. Falešné znamení odvážného lovce, koupené za měďák u stánku

na tržišti? Musel poznat, na co se chce zeptat, protože znovu zahřímal.

„Přišlaš na svět bez ocasu, v kamenném kruhu u Ulvheimu! A neumíš přimknout. Nevím, odkud pocházíš ani co jsi zač, ale v každém případě odsud odjedeme. Jestli jsi bezocasá... Ódinovo dítě...“

Poslední dvě slova ji šlehla přímo do srdce.

„Jestli jsi menskr, Rada to při Obřadu zjistí. Jsi ale moje dcera a já Olveho práci nikoho dokončit nenechám. Nebudu nic riskovat.“

Přestože mu hlas nyní znězněl, chápala, že není o čem diskutovat. Celé jí to přišlo neskutečné. Rozesmála se, ale neznělo to přirozeně.

„Už jsi někdy viděl Ódinovo dítě, tati? Slyšel jsi vůbec o někom, kdo ho viděl? Projeli jsme Foggard křížem krážem a nikdy...“

„A nikdy jsme nepotkali bezocasé, co nedokázali přimknout? Co byli zeměšlepi?“

Hirka na něj pohlédla. Je teď její nepřítel? Proč jí tolik ubližuje? Těkala pohledem a snažila se vzpomenout si.

„Ten obr ve Frossabu měl jenom pahýl.“

„Ocas mu uřízla ženská. Přistihla ho s jinou.“

„Ty tři dívky na trhu v Arfabu, co měly...“

„Byly to síly z Urmunai. Nepoutají se slibem k žádnému muži, protože svůj život zasvěcují tanci. Podle zvyku si přivazují ocas k zádům.“

„Olve! Říkals, že Olve nedokázal přimknout.“ Hirka už byla zoufalá.

„Samozřejmě že dokázal. Jen už nebyl ve stavu, aby toho nějak využil. Přestože ho v mládí vybrali během Obřadu a mnoho let se učil v Eisvaldru. Hirko...“

„Nejsem Ódinovo dítě! Měla jsem maminku!“

Otec zavřel oči. Tušila, kam se řítí, ale odmítala zastavit.

„Měla jsem maminku. Maiande.“

„Pamatuješ si na ni?“ Jeho hlas zněl jinak. Skoro pohrdavě. Ale jeho předpoklad byl správný. Nepamatovala se. Věděla jen to málo, co jí vyprávěl.

„Maiande byla ulvheimská dívka, se kterou jsem... se nějakou dobu vídal. Vyráběla mýdlo a v hostincích ho prodávala mužům se slabou vůlí. Utratili víc za mýdlo než za pivo. Čistější opilce aby pohledal.“

Jeho slova ji tížila jako kameny. Jeden těžší než druhý. Brzo ji úplně zavalí. Přiměla se vstát. Na okamžik jí připadalo, že je tam jen na návštěvě. Jako by táta byl někdo cizí. Prolhaný cizinec.

Nemohla dýchat. Slova ze sebe musela tlačit.

„Ætlingové se rodí bez rukou a nohou! S mocnou i mizivou silou! Není jisté, že —“

„Ne,“ přerušil ji. „Není to jisté. Nic není jisté, ale já si netroufnu postavit se Radě a být tím, kdo do Ymslandy přivedl plíseň.“

Plíseň... Ódinovo dítě. Menskr. Rozsévač žkázny.

„Babské povídačky!“ vykřikla. Použila jediný výraz pro žvásty, o němž věděla, že mu otec bude rozumět.

Vzduch. Potřebuje na vzduch. Rozrazila dveře a nasála vzduch do plic. Jako by dlouho vůbec nedýchala. Slyšela za sebou tátův hlas, ale slova nevnímala. Jen šla. Už to není jako dřív. Je upoutaný na křeslo a nemůže ji nijak zastavit. Ani se vydat za ní. Zrychlovala. Přeskočila padlou břízu a rozběhla se.

Netušila, kam běží ani od čeho utíká, ale cítila nutkání běžet. Večer byl temný. Všichni se zdržovali doma. Nikdo ji nespatri. Je neviditelná. Přízrak. Netvor.

Ódinovo dítě.

Neexistuje, a to ji pohánělo do běhu. Ale uvnitř ní stále žilo něco, co si uvědomovalo, že ji do obličje šlehají větvičky a listy a že se blíží k Alldjupu. Že se něco stane. Náhle se jí do čehosi zachytila noha a ona spadla. Ležela a lapala po dechu. Vzduch byl těžký. Špatně se jí dýchalo. Věděla, že by měla vstát.

Zem před ní byla porostlá mechem páchnoucím hnilobou. Je součástí země. Hmyzem, který se plazí a mizí v otvůrcích mechu. Navždy. Sledovala lesní půdu až k místu, kde mizela za černým okrajem, který ohraňoval Alldjup. Průrvu, v níž jen před několika hodinami málem přišla o život.

Mělo to tak celou dobu dopadnout? Je to trest Vidoucího za to, že přechytračila smrt?

Můžou bezocasí umřít? Můžu umřít já?

Hirka prudce zavřela oči. Snažila se vyhnat z hlavy všechno, co slyšela, ale neúspěšně. *Nejsi moje dítě, našel jsem tě.*

Kousla se do paže a zdusila výkřik. Nevyjekla bolestí. Vyjekla, protože si uvědomovala, že se chová jako divoké zvíře. Otevřela oči. Na předloktí zůstaly rudé otisky zubů. Čekala snad něco jiného? Myslela si, že se jí kůže proměnila v kámen?

Co ví o bezocasých?

Že neexistují...

Ódinovy děti jsou mýtus, stejně jako slepí. Stará báchorka. Nevěří pohádkám. Táta je hlupák!

Ale proč se koná Obřad?

Obřad měl sloužit jako ochrana před slepými. I když se jednalo o prastarou tradici, kdysi slepí přece existovali? Copak ona sama nepřikládala novorozencům mince na oči? Copak jim nenechala skanout do úst pár kapek krve, aby jejich matky uklidnila? Takové jsou zvyky. Tak se to dělávalo vždycky. Snad ne úplně bezdůvodně? A pokud existují slepí, existují možná i Ódinovy děti?

Ódinovo dítě. Menskr. Embling. Plíseň... Poslední označení bylo nejhorší. Zraňovalo nejvíc. Slyšela ho už dřív, jednou před pivnicí. Kolgrimův otec obvinil Železného Jarkeho, že se spustil s jeho dcerou. Jarke opáčil, že to by radši líhal s plísní. Zaplatil za to dvěma zuby.

Hirka si opřela čelo o kolena a rozbřečela se. Tak tohle tedy ona je. Nadávka. Ohavnost. Neprohlédnou to snad všichni? Obzvlášť

až dojde na Obřad. V její unavené mysli zapadly všechny dílky na své místo. Proto nikdy nedokázala přimknout. Proto celý život vandrovali. To byl ten důvod, proč se táta vždycky držel stranou od ostatních. Nešlo jen o nezákonné bylinky. Měl strach. Měl strach, co by se stalo, kdyby někdo zjistil, co je Hirka zač. *Ætlin-gové znamenají potíže.*

Zachvěla se. Na tváři ji studily slzy.

Co když Vidoucí při Obřadu zjistí, že není z Ymova plemene? Rada ji potrestá. Upálí! Co se stane tátovi? Muži, co se ujal plísně? Zabijí ho?

Ne!

Nic se mu nestane. Ani jí. Není žádný hmyz! Je z Ymova plemene! Silná holka, která zvládne to, co musí. Tak tomu bylo vždycky.

V mechu si všimla povědomého tvaru. Košík. Nechala ho tu, když se vydala zachránit Vetleho. Taková ona je. Statečná. Silná. Nebojácná. Žádné chcíplé kuře!

Obřad zvládne jako všichni ostatní. A po něm budou dál pokojně žít. Budou bydlet v Elveroi a už se nikdy nikoho nebudou bát. Díky Obřadu získá, co potřebuje. Domov. Místo ve světě.

To je řešení. Tak se to musí stát.

Pocítila nečekaný klid. Byla unavená. Zaslechla zvuk křídel. Před ní přistál havran. Natočil hlavu na stranu a chvilku na ni zíral. Pak popošel ke košíku a velkým zobákem se pustil do chleba.

Havran. Skoro jako Vidoucí sám. Šťastné znamení, to vědí všichni, pomyslela si, ale pak si uvědomila, že na znamení nevěří. S otcem rozdali mnoho amuletů se znakem havrana, které měly novým majitelům pomoci v boji s nemocí. Někteří umřeli, jiní ne.

Zavřela oči. Lhostejnost ji na útesu ukolébala k spánku.

Zdálo se jí, že za ní přišel táta. Měl zdravé nohy, jako dřív. Jeho silné paže ji v temnotě zvedly a odnesly domů.



PRÁZDNÝ STOLEC

Co je to otec?

Učitel? Opěrná skála? Nejjasnější hvězda? Urd celý život slýchával, jak ostatní přesně takhle o otci mluví. Ale pro něj nebyl ničím jiným než rudým masem v krvi nasáklém dřevěném vědru. Jeho otec je mrtvý. Spurn Vanfarinn je mrtvý.

Tíha téhle smrti — tohohle jména — pohnula všemi jedenácti říšemi. Mannfalla se zahalila do smutku. Ztráta jednoho z dvanácti otrásla i Radou. Nemohlo to přijít v horší dobu, říkalo se.

To se mu skvěle hodí.

Spurn Vanfarinn po sobě zanechal značné bohatství a prázdný stolec v Instringinu. Urda zajímalo jen to druhé. Stál vzpřímeně a cítil, jak mu z čela do očního koutku stéká kapička potu, ale nezamrkal. Tohle je nejdůležitější den v jeho životě. Je blízko. Tak blízko. Teď se rozhodne. Teď je dokonalý. Dokonalý syn. Dokonalý nástupce.

Před ním se tyčilo deset z jedenácti členů Instringinu. Shromážděná Rada. Za ním přešlapovala celá Mannfalla. Bezhlesný dav, zkrocený horkem a smutkem. Nosička havrana se nacházela tak blízko, že se jí téměř mohl dotknout. Bubny, které provázely procesí během cesty na vyvýšenou plošinu, se ztišily. Údery pomalu utichaly. Nastal čas.

Dveře za ním se rozletěly a nebe zčernalo mořem havranů. Překvapivě tiše kroužili kolem skal. Nosička ukázala znamení

Vidoucího a vysypala obsah vědra před sebe na zem. O krok ustoupila a nechala havrany, aby se nažrali.

Spurn Vanfarinn byl jen krvavými kusy masa. Kousky, kousičky. Urda nikdy ani nenapadlo, že ho jednou spatří tak malého. Bez obličejů, bez nohou. Roztrhaného havrany. Už to není velký muž. Není velký muž. Urd potlačil úsměv. Boj skončil. Tichá válka, která probíhala od jeho dětství. Od té doby, co mu otec vmetl do tváře, že nepatří do Rady o nic víc než děvky od řeky a že jako první přeruší linii v sedm set let dlouhé řadě jejích členů.

Jediná nevýhoda otcovy smrti spočívala v tom, že už neuvidí, jak se zmýlil. Ledaže by mu tohle poznání přenesla na věčnost Síla.

Kusy otce ubývaly a zmenšovaly se. Byl pohlcen. Odnesla ho černá lesklá křídla. Pomalu, ale jistě ho pozřela. Spolu s jeho nekonečným opovržením vůči nejstaršímu synovi. Tohle pohrdání vehnalo syna do náruče temnoty, a to dřív, než dorostl k Obřadu. Do pochmurné hry, která ho stála téměř všechno. A až teď přinesla ovoce. Teď, o patnáct let později, dokáže kamenné stezky otevřít sám. Konečně dostal vše, co mu slíbili.

Znovu se přihlásila ta zneklidňující otázka. Proč teď? Proč po všech těch letech? Copak tehdy něco proklouzlo dovnitř? Nevěděno? Krev, která dozrála v Ymslandě?

Nemyslitelné! Stal se silnějším. To je jediný důvod. Při Obřadu však bude mít oči otevřené. Přestože by si nikdo netroufl před ním cokoli zatajovat. Nikdo. Ani On.

Urd se otrásl. Potlačil nutkání sáhnout si na krk. Nic to není. Nic. Jen obvyklá bolest. Nákrčník přiléhal těsně jako vždy. Nikdo nic neuvidí. Jak jen nenáviděl ten neustálý strach, že někdo něco zahlédne.

Tlukot bubnů opět zesílil. Havrany zavolali zpět. Na skále zůstala jen rudá skvrna. Smísila se s tmavšími odstíny zaschlé hnědé krve po stovkách generací členů Rady, kteří odsud odešli na věčnost.

Přichystal se. Rada a Vidoucí zvolí nástupce do Insringinu. Tohle je nejlepší chvíle, jak zvýšit svoje šance. Každý člen za ním přijde a vyjádří mu soustrast. Polkl. Druhým v řadě je Tyrme Jekense. Jeho rod se o Vanfarinny moc nezajímal, ale Urd měl schované eso v rukávu. Tyrmeho bratr jim dlužil pěknou sumu peněz.

Tyrme mu podal ruku a pronesl několik soucitných slov. Urd poděkoval, naklonil se k vysokému muži a zašeptal: „Všechny závazky k mému otci samozřejmě zemřely s ním.“

Tyrme se na chvíli zatvářil překvapeně, pak ale poděkoval a šel dál.

Těžko odhadnout výsledek, ale udělal, co mohl. S dalším, kterého chtěl ovlivnit, to bylo o poznání jednodušší.

Miane z rodu Fellů zasedala s otcem v Radě tak dlouho, kolik bylo Urdovi let. Měli se Spurnem hezký vztah a Urd si v jejích očích všiml něčeho nezvyklého. Byla do otce zamilovaná. Nebyl si tím jistý, a navíc se stěží jednalo o opětovaný cit, ale musel to zkusit. Když mu Miane podávala ruku, zarudlé oči se jí leskly. To ho povzbudilo. Usmál se na postarší ženu a zašeptal: „Otec mi prozradil, že jeho jediným životním neštěstím bylo, že jste nemohli být spolu.“

Okamžik na něj nevěřicně zírala, pak zavřela oči a přiložila si Urdovu ruku na čelo. Namlouval si, že cítí, jak ho její znamení Vidoucího pálí do dlaně. Usmál se. Už je skoro tam.



HÁDANKA

Jen na délku paže od Rimeho prosvištěl nočním lesem havran. Než tlukot křídel utichl v temnotě, pocítil na tváři jemný závan. Přežehnal se znamením Vidoucího.

Kousek odsud leželo na zemi nějaké stvoření. Rime se zastavil. Sevřel jílec meče a přitom se ujistil, že les už nikoho jiného neukrývá. Měsíc tvořil jen tenký srpek, skoupý zdroj světla. Vytušil pohyb. Vítr si pohrával s větvičkami. Výr noční ze sebe vydal táhlý nářek, který zůstal bez odpovědi. Jinak žádné známky života. Rime byl sám. Kromě stvoření, které bez hnutí spočívalo v mechu. Vydal se blíž. Štíhlá. Rudovlasá. Dírou v kalhotách prosvítalo odřené koleno. Hirka.

Ucítil záchvěv neklidu, přidřepł si a položil dívce ruku na záda. Dýchala klidně. Rýha v mechu prozrazovala, že klopýtla a podklouzla. Měla špinavý obličej a na sobě obnošený svetr, ale nepamatoval si, že by ho někdy viděl bez děr. Zdála se být v pořádku. Až na ruku, kterou si ovšem zranila už dřív. Přejel palcem po ráně. Lehce v ní zacukalo. Hloupá holka se srdcem vlka.

Patrně zachránila Vetlemu život. Vyděsilo ji to snad víc, než přiznávala? A pak se sem vrátila, aby čelila strachu? Nedávalo to smysl. Rozhlédl se. Hned vedle ležel převržený košík. Utíkala. Před někým nebo před něčím.

Věděla to? Viděla ho?

Ne. Ovšem že ne. Byl opatrný. Cvičil v travnatém dolíku na vrcholu Vargtindu. Tam byla Síla nejmocnější. Tu cestu by zvládl jen málokdo, a kdyby se přece jen někdo oproti očekávání objevil, slyšel by ho už z dálky. Nehledě na to, že by dotýčný stejně nechápal, co vidí. Tělesný strážce procvičující bojovou techniku. Válečník. Ten, co mává mečem. Nic zvláštního. Nejjistější by pochopitelně bylo držet se během pobytu tady zpátky, ale má své povinnosti. Musí věnovat čas tomu, aby se zlepšil. Aby...

Aby se vyhnul Ilume.

Ilume se dnes večer vrátila z mise, která podle jeho předpokladu znamenala poslední zpola přátelské pozdravení mezi Ravnhovem a Mannfallou. Mezi severem a jihem. Zahlédl, jak přijíždějí vozy, ale cvičení nepřerušil. Odložil návrat domů, dokud nevyjde měšíc. Dokud si babička s jistotou nepůjde lehnout. Slabý. Nehodný. Vědomí se mu vysmívalo.

Sova opět zanaříkala. Musí dostat Hirku domů, než se dívka nachladí. Ležela na boku, takže si ji jednoduše překulil do náruče. Zašátral po ocasu, ale pak si vzpomněl, že o něj jako dítě přišla. Tak to bylo ještě snazší. Košík nevážil skoro nic a lehce mu spočíval na prstech. Vydala zvuk podobný zavrčení a hlava se jí svezla na jeho hrud', ale neprobudila se.

Kdekoho by zajímalo, co se stalo, ale Rime nad tím přestal hloubat už dávno. Byla o tři roky mladší a dostala se na všechna místa, kam se nikdo jiný neodvážil. Nepotřebovala žádný důvod, aby si zaplavala v Pádivé nebo aby v docích skákala ze střechy na střechu; jednu proslápla a uvízla v ní, až ji chlapi museli vyprostit zevnitř.

Usmál se. Hirka je neřízená střela. Když se sem Rime s Ilume přistěhovali, bydlela v Elveroi sotva jednu zimu. Zrovna mu bylo dvanáct a nikdy nikoho takového nepotkal. Vyrůstal v Mannfalle, v domově Vidoucího, pod Jeho křídly. Přirozeně se setkával s jinými dětmi. Vždy však v doprovodu rodičů. Byly vystrojené tak,

že sotva mohly chodit. Civěly na něj mlčky a s vykulenýma očima — na stejně starého kluka, který vzpřímeně seděl mezi strážci Rady a vkládal na příchodí ruku. Jako kdyby díky tomu někdo žil déle. Ani jako dvanáctiletý ve vlastní posvátnost nevěřil, ale dokud tak činili ostatní, byl jeho osud zpečetěn. Jeho povinnosti se neoddělitelně pojily se zástupem toužícím po požehnání.

Příchod do Elveroy představoval únik, v nějž nikdy nedoufal. Malá osada, daleko od chodeb Eisvaldru. Elverojské děti byly špinavé. Při hraní se občas zranily. Krvácely. Ale žádné z nich tolik jako Hirka. Kolgrim chtěl tu novou holku srovnat jako první. Málem ho zbila jako psa, a to byl pro Kolgrima úplně nový zážitek. Nesahala mu ani po krk, ale pohybovala se hbitě jako divoká kočka.

Rime je zastavil. Chovala se divoce jako berserk, a to ho přimělo, aby se vrhl mezi ně. Pěstí ho zasáhla do spodního rtu. Okusil svou vlastní krev. Nebylo to poprvé. Syn z urozené rodiny umí zacházet s mečem a začíná s výcvikem, jakmile se naučí chodit. Bylo to však poprvé, co na něj vztáhla ruku živá bytost mimo zdi Eisvaldru. Osušil si krev a pohledem těkal mezi rudou tekutinou na ruce a stejně rudými vlasy dívky, která ho uhodila. Uškříbla se a pokrčila rameny, jako by si za to mohl sám.

Pamatoval si, jak se ve strachu ze svědků rozhlédl. Pokud by se to doneslo Ilume, Hirka by v lepším případě přišla o ruku, v horším o život. Ať už by byl trest jakýkoli, tohle nezkrutné stvoření by od něj odtrhli. To se nesmělo stát. A tak uzavřeli pakt, posvátný a zpola nepřátelský, jak to umí jen děti, a zůstalo to mezi nimi. Toho dne začal závod o značky, který je od té doby už několikrát málem zahubil. Plavali, dokud se skoro neutopili, šplhali, dokud si nezlámali prsty, skákali, dokud se málem nezmrzali. Ani jeden z nich nechtěl být horší než ten druhý. Tolik zapálení, tolik bolesti. A vše pro značky. Bezenné zářezy, které ukazovaly stav jejich nekonečného zápasu. Ale Rime si nevzpomínal, že by Hirku kdy viděl brečet.

Shlédl na hubené tělo, které mu spalo v náručí. Dívka měla rozčuchané vlasy a rozbolavělé ruce. V mokřých stopách na obličejích se zachytila hlína. Nesl ji tiše lesem. Nejsnazší by bylo ji probudit, ale rád ji ve spánku pozoroval. Měla tak bezelstný výraz. Bez přetvářky. Přál si, aby jí ten výraz zůstal. Navíc tušil, že se Hirka naštve, až se probudí a zjistí, že ji nese jako dítě.

Usmál se. Nechal stromy za sebou a vydal se po hřebeni k Elveroi. Spícímu domovu, který brzo opustí navždy. Mezi ovocnými keři se dolů k osadě táhla mlha. Slyšel jen vzdálený hukot Pádivé. Bylo tu vždycky tak krásně?

Má cesta je daná.

Přítáhla se k němu blíž. Jak vzbudí Thorralda, aniž by probudil Hirku? Nemůže přece vejít rovnou do srubu...

Povšiml si stínu, který se hýbal nahoře na hřebeni. Instinktivně se s Hirkou v náručí přikrčil. Co ho to napadlo? Je přece v Elveroi, tady nejsou žádní nepřátelé, žádná nebezpečí. Znovu se napřímil. Stín se změnil v širokoramenné stvoření s... koly?

Thorrald. Otec Hiry, v tom divném vynálezu vyrobeném z kol od vozu a z oceli. Jeden z kovářových geniálních nápadů. Židle, v níž se Thorrald bez pomoci druhých může pohybovat. Přinejmenším uvnitř domu. Venku to bylo něco trochu jiného. Od srubu muž urazil pořádný kus, ale jízda po trávě mu zjevně dělala potíže. Z jeho pohybů číselá panika. Rime mu vyšel naproti.

Když je Thorrald zahlédl, zřetelně se mu ulevilo. Trvalo to ale jen okamžik, pak mu oči potemněly.

„Dej mi ji!“ zavřel a rozpažil své mohutné ruce.

Rime byl zvyklý vídat v cizích očích strach a žádostivost, ale tady se jednalo o jiný druh obav. Takové, které neznal.

„Spí,“ zašeptal. „Našel jsem ji u Alldjupu.“

Nezamýšlel to jako otázku, ale byl si vědom, že to tak vyznělo. Thorrald upřel pohled na Hirku a ramena mu poklesla. Unaveně si přejel rukou přes obličej.

„Má... měla to těžké.“

Rime pokračoval bez odpovědi směrem ke srubu. Za sebou vnímal vrzání kolečkového křesla. Noc byla chladná. Ani jeden z nich už nepromluvil. Na skalní římse se ze tmy vylouppl obrys roubenky. Chatrč. Dvacet let tam stála netknutá, od té doby, co ji radní stráž zapálila a jejího zločinného obyvatele odvěkla s sebou. Vítr stavení zachránil, ale nikdo se tam neodvažoval. Ani aby tam bydlel, ani aby ji strhl. Vidoucí přece chtěl, aby shořela. Vzdychl. Vidoucí měl mnoho záměrů, ale postavit či zbořit nějaký dům k nim patřilo jen stěží. To Thorrald a Hirka očividně pochopili taky.

Sehnul se a vešel dovnitř. Hirka ho v náručí tížila, až se v něm rozlévala sladká bolest. Ohniště žhnulo. *Copak dnes v noci nikdo nespí?*

Místnost byla malá a až moc vyhrátá. Zdi byly zakryty policemi se džbány, krabicemi a lahvemi všech velikostí a tvarů. Čaje, kam oko pohlédlo. Na šňůrách u stropu visely sušené bylinky a vzduch voněl mátou a exotickým kořením. Až příliš exotickým, pokud se zvěsti zakládaly na pravdě. Rime zaslechl, že Thorrald prodává rostliny z černé listiny, ale před Ilume se o tom nikdy nezmínil. Byla to další věc, kterou chtěla mít Rada pod kontrolou. On však pochyboval, že by jí Vidoucí věnoval jedinou myšlenku.

Thorrald nasměroval Rimeho do ještě menší postranní místnůstky s krásnou dřevěnou postelí. Řezba ve štítu zobrazovala louku posetou květy a od středu ke stranám se rozpínala ptačí křídla. Thorrald se proslavil nejen léčivými čaji a amulety pro štěstí. Byl také zručným řezbářem. Právě kvůli tomuhle umu přišel při nehodě v Glimmeråsenu o nohy.

Všiml si, že rohy postele jsou sesazené bez použití hřebíků, aby se postel dala lehce rozložit a zase složit. Že by někdy potřebovali místo pro jiné věci? Záviděl jim. Jen pomyslení na takový život. Dvě skromné místnosti, všechnen majetek na dosah ruky. Ti, s ni-

miž by bydlel, by vždy byli jen pár kroků od něho. Úplně jiný svět než sídlo An-Elderinů doma v Mannfalle. Přisahal by, že tam jsou pokoje, které ještě nespatrił. Kdyby na jednom konci zakřičel, na druhém by ho nebylo slyšet. Až na to, že se vždy někdo zdržoval v jeho blízkosti a dohlížel, jestli něco nepotřebuje.

Utěšoval se, že se k takovému životu jednou provždy obrátí zády. Teď je to jiné. Tři roky nespál v hedvábí a už nikdy nebude. Bude následovat Vidoucího po svém. S Radou skončil. Napořád.

Postavil košík na podlahu a Hirku položil do postele. Nechal jejího otce, aby dívce rozvázal boty a přikryl ji. Bylo příjemné, že mohl opět zvednout ruce, únavu ale necítil. V posledních letech nosíval těžší závaží, než byla Hirka, a také po mnohem delší dobu.

V téhle noci, pro Thorralda a Hirku z jakéhosi důvodu obtížné, si připadal jako vetřelec, a tak vykročil ke dveřím.

„Vrátil ses, Sóne-Rime?“ ozval se za ním Thorrald.

Titul ho tížil na prsou. Potomek urozeného rodu. Slovíčko, které vytvářelo propast mezi ním a všemi ostatními. Opět se otočil k Thorraldovi.

„Když mi bylo dvanáct, sešil jsi mi dvanácti stehy ránu na předloktí. Ilume jsi nic neprozradil. Byl jsem jen Rime. Pořád jsem jen Rime. A nejsem tu, abych zůstal. Budu následovat Ilume do Mannfally.“

„Nu ano, opustí nás...“ Thorrald si rukou několikrát přejel po lebce. Znělo to jako smirkový papír.

„Většina ostatních má aspoň tu slušnost předstírat zklamání,“ podotkl Rime a usmál se.

Thorrald mu úsměv oplatil a opřel se rukama o stůl. Byly tak silné, že by uzvedly vola. Na předloktí měl tetování. Drobnou květinu, ne větší než článek prstu. Modrou barvu zesvětlil čas a okraje vybledly.

„Dáš si něco k jídlu? Máme polévku z halibuta. Prostý pokrm, ale čerstvý.“ Thorrald se otočil k ohništi a škrábl naběračkou o dno

kotlíku. „Za chvíličku je ohřátá.“ Jeho hlas prozradil, že ve skutečnosti si společnost nepřeje.

„Je to od tebe hezké, Thorralde, ale musím se vrátit,“ odpověděl Rime, nicméně k odchodu se neměl. Thorrald na něj zíral. Rime v jeho pohledu zahlédl stejnou ostražitost jako u Hirky. Odměření. Už ho neznají. Už není jedním z nich.

„Tak co nás čeká, Rime? Nás obyčejné smrtelníky? Chystá se válka?“ Thorrald se naklonil nad stůl. Rime se poškrábal na nose, aby skryl úsměv. Thorraldova přidrslá otázka překlenula vzdálenost mezi nimi a on si ten pocit vychutnával.

„Ravnhov a Mannfalla chřestí zbraněmi. To dělaly vždycky,“ řekl Rime s větší jistotou v hlase, než jakou cítil.

„Chřestí zbraněmi?“

„Z toho nikdo neumře, Thorralde.“

„Možná nikdo z vás.“ Thorrald se zase opřel. Odstup se vrátil. Rime vstal. Dal by mnoho, aby tady mohl zůstat navždy. Povídat si o počasí a větru. Další ráno vstát a pustit se do opravy spálených částí střechy, spolu s tímhle mužem. Ale ani tenhle svět mu nepatřil.

Thorrald se ponuře usmál. „Díky, že jsi přišel, Rime. A za Hirku.“

„Ona tu pro mě byla vždy,“ opáčil Rime.

Thorraldovy oči se rozšířily natolik, aby odhalily překvapení i podezřívavost. Celou dobu se stranil ostatních a držel Hirku u sebe, jako poklad. Netušil, kolik času spolu strávili, a možná to mělo zůstat nevyřčené. Už to ale nic neznamená. Je to pryč.

Rime vyšel ven a zavřel za sebou dveře. Nohy ho zavedly k okraji travnaté skalní stěny, kde se zastavil a hleděl na ztemnělou Elverou. Poslední tři roky ho naučily smířit se s pomíjivostí. Prvním poselstvím Vidoucího. Nic není dokonalé. Nic netrvá věčně. Přesto cítil smutek nad tím, co za sebou zanechává. Opustil víc než jen Radu. Víc než mannfallské rody, víc než Ilume.

Na střeše srubu zakrákal havran. Krákání připomínalo chraptivý smích mudrce. „Co-jsem-říkal? Co-jsem-říkal?“ Kdo ví, co havran říká, zní jedno staré blossomské přísloví. Tohle je druhý havran, kterého dnes v noci zahlédl. Znovu naznačil znamení Vidoucího. Přes život prožité pod Jeho křídly nevládl Rime mocí rozumět řeči havranů. Kdyby to uměl, možná by mu havran poskytl radu. Protože zítra se musí tváří v tvář postavit Ilume, matce své matky, jedné z nejmocnějších žen světa.

Zhluboka se nadechl, překročil pokácenou břízu a vydal se dolů do údolí.



SOUBOJ

Hirku probudil křik racků za odlivu. Přešla k oknu a rozrazila okenice. Bylo časně ráno. Rybáři postávali na pevnině hluboko dole u mola. Zpracovávali úlovek, obklopení kolem kroužícími nenasytými ptáky. Ryby ve škopcích sebou bezmocně mrskaly. Bělavé moře se táhlo do dálky. Jen několik stříbrem lemovaných mraků prozrazovalo, kde se ukrývá slunce.

Na pažích jí z větru naskočila husí kůže. Na Glimmeråsenu měli v oknech malovaná skla. Hirka měla místo okna díru ve zdi, což bylo mnohem lepší. Mohla odsud cítit vůni nadcházejícího dne. A vidět všechno ve skutečné podobě. Sklo vše jen zkreslovalo. Jako ve snu. O něčem se jí dnes zdálo. Jak se vznášela lesem. O havranech. O... Rimem?

Realita ji pohltila jako pach shnilé ryby. Tíživá nevolnost nahore v žaludku. Táta není její táta. Našel ji. Sebral ze země. Odnese s sebou. Jako neobvyklý kámen nebo vraní peříčko. Je odloženec. Vyvrženec. Nepochází z Ymova plemene.

Ustoupila od okna. Křečovitě se chytila sloupku postele a snažila se přivolat zpátky nevědomost, která ji ještě před chvilkou obklopovala. Ranní zapomnění. Osvobozující prázdnotu před opravdovým procitnutím. Protékala jí ale mezi prsty jako písek. Vzpomínala si.

Utekla. K Alldjupu. Klopýtla. Košík a havran. Usnula. Tāta asi musel zajít pro pomoc k Železnému Jarkemu, aby ji donesl domů. Jako bezmocné dítě. Jako by byla Vetle. Sklopila zrak.

Ruku měla ovázanou bílým obinadlem. Těsná košile se jí během spánku přetočila kolem těla. Vypadala jako zkroucený hadr. Ostatní oblečení bylo pryč. Možná se sušilo. Půjde ven. Musí na tváři cítit vítr.

Otevřela dveře do světnice. Zrádčovsky zaskřípaly. Tāta sebou na židli škubl. Popadl hmoždír a pustil se do drcení heřmánku, jako kdyby si jen zdříml. Hirka ale poznala, že si vůbec nešel lehnout. Oheň nevypadal, že by ho někdo zrovna rozdělal. Ohniště žhnulo. Na stole se chaoticky povalovaly rostliny, krabice, džbány a masti. Otec pracoval celou noc.

„To je všechno?“ zeptal se chraplavě a kývl ke košíku na stole. Dovtípila se, že se rozhodl brát dnešek jako úplně obyčejný den. Co čekala? Každopádně víc než nic. Překypovala slovy, která chtěla vyřknout, ale na žádné z nich si nevzpomněla. Ze stropního trámu si sundala oblečení. Bylo suché.

„Šla jsem skoro až ke Gardské tůni,“ podotkla a přitom si natahovala kalhoty. Díra na koleně se zvětšila. To počká. „A potkala jsem Rimeho,“ dodala. Zaslechla ve svém hlase vzdor, ale jestli tāta nechce přiznat, že se všechno změnilo, tak to musí udělat ona. Letmo na něj pohlédla, ale nereagoval. Ani náznak nevole.

Když už ji ticho příliš tížilo, dodala: „Našla jsem slzár.“

„Dobře. Půlka vesnice ho dneska večer bude chtít na oheň. Trochu ti ho dám. S nikým...“

„S nikým se nezdržuj, mluv co nejmní,“ doplnila. Jejich pohledy se setkaly.

„Nedávej nic na dobré slovo. Peníze, nebo nic.“

Uřízla si kousek kozího sýra a tāta jí zatím vysvětloval, kam má jít. Věděla, co si každý přeje, ale nepřerušila ho. Vrchovatě naplněný